

Publicerad 2005-05-17 21:53 av empolution

Synd att hon va så hög att hon trodde hon flög

Ramlade sedan ner för stupet där det va tänkt att sova av ruset.

Hon va hög.

Hämningarna släptes i det ögonblicket då jag kände hur min hjärna flippade ut och lekte snurrunga med min lilla o stabila kropp som vinglade dansande fram i den månbelysta gatan som var på båda sidorna av en krokis lyktstolpe som va framför min syn som ibland försvann och ersattes av svart eller ljus eller en ansikte av någon människa som brydde sig och ville att jag skulle komma tillbaka till jorden men jag svävar ju uppe på mina rosa bevingade kärleksmoln som är gjorde av spunnet socker som jag äter samtidigt som jag hoppar ner o känner hur det kittlas i min mage när jag sakta faller ner på marken o märker att molen inte fanns och att jag faktiskt ligger nere på marken efter ett handlöst fall som jag inte han reagera på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren empolution med Poeter.se id #2015 innehar upphovsrätten